

Kiss Benedek

Aberrációk

*Tombol a hús,
a lélek meghúzza magát,
Lélek?
Az értelem sem ismer magára!
Kétkezű – kétlábú állatvilág!
Az utálat patás mennyországa!
Vissza az akasztófát,
vissza!
Nem tudjuk megőrizni tisztának,
ami tiszta!
Vissza az akasztófát, kötelet!
Ne becsüljük túl magunkat,
emberek!*

Unokát várok

*Unokát várok.
Csibész lesz, Kata.
Ennyit tudok róla.
Nagypapa leszek,
újból nagypapa!*

*Most még csak alakul,
formálódik a drága.
Rám üt-e vajon?
vagy nappapa üt rá
az unokára?*

*Kata lesz, csibész lesz –
ennyit tudok róla.
Mert csibész minden Kata,
(nem Kati, Katinka)
legyen bárki lánya.*

Gömbi lesz? Kopasz?
Vagy nagyfirtös, mint az anyja?
Én tudom, ha meglátom,
annyit mondok majd csak, hogy:
„azannya!”

S vajon mi várja?
milyen felszéllel milyen ország?
hogyan fogadja az
„új Európa”
egyik legkisebb porontyát?

Ringatom, rengetem majd,
mint nővérét, Sárát,
ki nagypapára huncut szemet vet,
s mielőtt megcsókolná,
félresimítja a szakállát.

Az anyanyelvet
úgy duruzsolom majd fülébe,
hogyan akkor se felejtse el
akár egy ízét is soha,
ha egykor jenki hajlik is fölébe.

Kata biztosan méltó hűg lesz,
hisz Kata
a világ minden boszorkánya!
Rám üt-e vajon?
Vagy nagypapa paskol rá
a szakálltépő
kis boszorkányra?

Félreértés

Mennyire gyűlöllek,
ó, éjszaka!
Megtévesztő lehet pedig,
ahogy éjfél tájban kiülök
egy padra
csillagaid alá,
s nézek fölfelé,
mint egy lunatikus.

*Csakhogy én már
akkor is
a pirkadatot várom!*

*(S mesésik,
hogy mikor végre
eljön a hajnal,
akkor esek be kifacsarva
az ágyba.)*

